

[Kofod-Svendsen]

Min kritik går specifikt på denne dagsorden, og den blev ikke mere balanceret af det, som hr. Lasse Budtz sidst sagde.

Ove Jensen (FP):

Det er en både virkelighedsfjern og nyteløs debat, vi har her i dag. Den er virkelighedsfjern, fordi vi naturligvis ikke skal blande os i, hvilke vedtagelser der bliver truffet i den amerikanske kongres, og den er nyteløs, fordi udenrigsministeren jo både her i dag og flere gange tidligere har givet udtryk for, at regeringen ikke vil acceptere nogen planer om, at der bliver udstationeret kemiske våben her i Danmark.

Derfor er der intet som helst nyt i, hvad der er kommet frem i dag, og derfor kan debatten kun være tilfredsstillende for forespørgerne, fordi de nu har fået lejlighed til at tilføje regeringen endnu et nålestik.

Men forespørgerne kan efter min opfattelse kun være tilfredse med svaret fra udenrigsministeren, for regeringen er jo tilsyneladende ved at være helt enig med forespørgerne i deres NATO-fjendtlige holdning.

Hr. Stinus var inde på, at der findes et andet Amerika end det, Reagan repræsenterer. Ja, det er muligt, men der findes i hvert fald også et helt andet Danmark end det, hr. Stinus, hr. Lasse Budtz og hr. Pelle Voigt repræsenterer, og det er et Danmark, der ikke ønsker en gentagelse af den 9. april 1940.

Fremskridtspartiet vil naturligvis stemme imod de to dagsordener.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den debat, vi har haft i dag, og som forhåbentlig er ved at være slut, har været helt og aldeles overflødig. Der er ikke kommet noget nyt frem i debatten, og det var der vel heller ingen der havde ventet, så det eneste formål synes at have været, at de to forespørgerne endnu en gang har kunnet bruge et par timer på at demonstrere den særlige debatform, som jeg tidligere har karakteriseret på en måske lidt folkelig måde.

Et eksempel herpå har vi i de idelige henvisninger til et brev, som en amerikansk senator angiveligt skulle have skrevet til Lord Carrington. Jeg ville meget gerne have diskuteret det brev, men jeg er ude af stand til det, for så sent som i dag kl. 11, da vi ringede til NATO i Bruxelles, fik vi at vide, at

han rent faktisk har ikke fået det brev endnu, så det er jo interessant at høre, at der er folk her i salen, der har kopier af det. Det er jeg da fuld af beundring over, jeg er bare ikke i stand til at diskutere det.

I øvrigt synes jeg, det har været sørgeligt at notere, hvor ensidig debatten har været. Jeg forsøgte at give debatten en smule bredde ved i min indledning at pege på det særlige problem, der er omkring de sovjetiske kemiske våben, som Sovjetunionen har udviklet, produceret og oplagret igennem samtlige de 17 år, hvor USA har opretholdt et ensidigt moratorium. Jeg synes måske også, man burde have gjort sig nogle overvejelser i retning af de tanker, man på andre områder har om værdien af ensidige moratorier, når vi her ser, hvordan Sovjetunionen har blæst på et sådant moratorium og derved i høj grad har fremkaldt den situation, der foreligger i dag.

Holdningen til kemiske våben i regeringen og i det store flertal i folkettingen er velkendt. Alene af den grund var debatten i dag overflødig. Men når hr. Gert Petersen forsøger at fremstille det, som om USA nu blot er ude på en ny oprustning, så synes jeg, det vil være rimeligt også at nævne det moment i sagen, som dog er fremme i andre landes debat, nemlig at med produktionen af de nye typer af kemiske våben vil man samtidig kunne opnå det, at man kan fjerne de nuværende lagre af kemiske våben i Vesteuropa, lagre, der dels indebærer en politisk risiko, men som så sandelig da også indebærer en fysisk risiko, fordi der er tale om gamle, umoderne og i et vist omfang, som hr. Gert Petersen også var inde på det, usikre våben. Det er en side af sagen, man slet ikke har diskuteret, men det er, som om man vægrer sig ved at se på de mange forskellige momenter, der kan være i denne sag.

Jeg synes også godt, der kunne være kommet et par bemærkninger om henvisningen til, at det er Sovjetunionen, der hidtil har forhindret, at man har indgået den globale, afbalancerede, kontrollerbare aftale imod kemiske våben, som vi dog vel alle sammen må se som endemålet. For det var dog langt mere værdifuldt, hvis man kunne få en international aftale imod kemiske våben, end hvis man kunne opnå en lille sejr ved at få lavet nye danske fodnoter eller andre fodnoter. Lad os dog tale om substansen i denne sag i